

Kopie

Afgeleverd aan: mr. VAN BRABANT Alexander
art. 792 Ger. W.

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

157684

Uitgifte

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 17 november 2021
Rolnummer

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☒ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep
Gent

Arrest

negende kamer bis

COVER 01-00002420570-0001-0023-01-01-1

IN DE ZAAK VAN:

... V, ON ...
met zetel te ...

appellante,
hebbende als raadsman mr. ... , advocaat te ... K,

TEGEN:

1. ... , RRN ...
2. ... e, RRN ...
wonende te ...)

geïntimeerden,
hebbende als raadsman mr. ... r, advocaat te ... n-
...

VERLEENT HET HOF HET VOLGEND ARREST.

1.

Het hof heeft de partijen in openbare terechtzitting gehoord in hun middelen en besluiten, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

De appellante heeft, bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof alhier op 10.10.2019, hoger beroep ingesteld tegen het vonnis *d.d.* 15.05.2019 van de vierde kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge (aldaar gekend onder AR nr. ... dat op tegenspraak werd gewezen tussen haarzelf als eiseres enerzijds en de geïntimeerden als verweerders anderzijds.

Bij dit alhier bestreden vonnis werd(en):

- de vordering van de appellante lastens de geïntimeerden ontvankelijk verklaard doch afgewezen als ongegrond;
- elke partij veroordeeld tot de tenlasteneming van de door haar gemaakte kosten van het geding;
- de rechtsplegingsvergoedingen gecompenseerd.

2.

Middels (het dispositief van) haar verzoekschrift tot hoger beroep en haar in deze instantie neergelegde conclusies verzoekt de appellante dat het hof:

- haar hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaart;
- het bestreden vonnis teniet doet en opnieuw rechtsprekende, de geïntimeerden *"solidair in solidum"* veroordeelt om aan haar te betalen een bedrag van 11.733,06 euro, meer de wettelijke interesten vanaf de daging (c.q. dagvaarding) en meer alle kosten van het geding (zoals door de appellante nader begroot aan haar zijde op de kosten van de beide instanties);

en dit alles *"bij arrest onmiddellijk uitvoerbaar"*.

De geïntimeerden verzoeken middels (het dispositief van) hun in deze instantie neergelegde conclusies dat het hof:

- het principaal hoger beroep ongegrond verklaart en de appellante veroordeelt tot betaling van alle kosten van het geding, inclusief de te indexeren rechtsplegingsvergoedingen (zoals door de geïntimeerden nader begroot aan hun zijde);
- hen akte verleent dat zij incidenteel hoger beroep instellen wat betreft de kosten van het geding en de appellante veroordeelt tot de kosten van het geding inclusief de rechtsplegingsvergoedingen over de beide instanties (zoals door de geïntimeerden nader begroot aan hun zijde).

Het hof moet evenwel vaststellen dat de geïntimeerden in het overwegende deel van hun in deze instantie neergelegde conclusies - net zoals in de eerste aanleg - concluderen tot de onontvankelijkheid van de vordering van de appellante en besluiten:

"De oorspronkelijke eis is onontvankelijk, zodat het hoger beroep onontvankelijk, minstens ongegrond is."

De geïntimeerden zijn aldus in het dispositief van hun conclusies - waar zij enkel (1) vragen dat het hoger beroep ongegrond wordt verklaard en (2) aangegeven incidenteel hoger beroep in te stellen voor wat betreft de kosten van het geding - niet congruent met hetgeen zij in het overwegende deel van hun conclusies stellen.

Het hof moet dus alleszins vaststellen dat de geïntimeerden (ook) impliciet incidenteel hoger beroep instellen voor zover de eerste rechter de vordering van de appellante ontvankelijk heeft verklaard.

3.

Er ligt geen akte van betekening van het bestreden vonnis *d.d.* 15.05.2019 voor en de (raadslieden van de) partijen bevestigden ter terechtzitting dat er geen betekening heeft plaats gevonden.

Het principaal hoger beroep van de appellante, ingesteld middels verzoekschrift *d.d.* 10.10.2019, is derhalve (hoe dan ook) tijdig en evenzeer regelmatig naar de vorm.

Ook het (zowel expliciet als impliciet) incidenteel hoger beroep van de geïntimeerden, ingesteld middels op tegenspraak genomen conclusies, is regelmatig.

Er worden door de partijen geen middelen aangehaald die zouden moeten doen besluiten tot de onontvankelijkheid van het principaal hoger beroep en/of incidenteel hoger beroep en evenmin ontwaart het hof ambtshalve op te werpen middelen van onontvankelijkheid.

Volledigheidshalve laat het hof gelden dat, in de mate dat de geïntimeerden (zonder nadere motivering hieraan te verbinden) besluiten tot de onontvankelijkheid van het (principaal) hoger beroep gezien (volgens hen) de oorspronkelijke eis (*c.q.* vordering van de appellante) onontvankelijk is, vermag verhoopt te worden dat de geïntimeerden het ongerijmd hiervan inzien nu de (on)ontvankelijkheid van een hoger beroep niets van doen heeft met de (on)ontvankelijkheid van een voor de eerste rechter ingestelde vordering.

Gelet op hetgeen voorafgaat verklaart het hof dan ook zowel het principaal hoger beroep als het (expliciet en impliciet) incidenteel hoger beroep ontvankelijk.

4.

Uit de voorgelegde stukken blijkt, dan wel staat buiten betwisting, dat:

- de geïntimeerden medio 2017 contracteerden met de
voor de inrichting van hun nieuwbouwwoning op hun huidig adres;
- de *_____* ook plannen opstelde (er worden plannen voorgelegd
voor de bevloering en de inrichting van de keuken);
voor wat betreft de vloeren in deze woning door de *_____* een
offerte *d.d.* 21.04.2017 werd opgesteld voor een totaal bedrag van 68.199,87 euro
exclusief BTW, waarin onder meer zat vervat:
"3. VLOER - hall/toilet
*Leveren en plaatsen van oude blauwe hardsteentegels in banen van ± 60 cm breed en in
willekeurige lengtes. Plaatsing met een uitvulling tot 10 cm, voorzien van bewapeningsnet."*
voor een bedrag van 10.167,05 euro exclusief BTW, alsook:
"5. VLOER- wasplaats/badkamer/berging/koelcel
*Leveren en plaatsen van oude terra cotta tegels.
Plaatsing met een uitvulling tot 10 cm voorzien van bewapeningsnet."*

- voor een bedrag van 5.004,19 euro exclusief BTW;
- de samenwerking tussen de geïntimeerden en de _____ werd bevestigd middels e-mail van de tweede geïntimeerde *d.d.* 28.04.2017;
 - de geïntimeerden de voorschotfactuur van de _____ ; nummer 17040026 *d.d.* 27.04.2017 *ad* 181.500,00 euro inclusief 21% BTW voldeden;
 - de _____ , mede ingevolge het overlijden van haar zaakvoerder, bij (niet aan het hof voorgelegd) vonnis *d.d.* 30.06.2017 van de rechtbank van koophandel (thans ondernemingsrechtbank) Gent, afdeling Kortrijk, in falingszaak werd verklaard.

Voor het overige loopt de perceptie omtrent de feiten die ten grondslag liggen van de aanhoudende betwisting tussen de partijen, betrekking hebbende op de invordering door de appellante van haar factuur nummer 18/200 *d.d.* 16.08.2018 *ad* 11.733,06 euro exclusief BTW, zijnde 12.437,04 euro inclusief 6% BTW, sterk uiteen.

De appellante laat gelden dat:

- waar:
 - de aannemingsovereenkomst werd gesloten tussen de geïntimeerden en de _____,
 - de _____ in juni 2017 in ernstige financiële moeilijkheden kwamen bepaalde werken niet meer kon uitvoeren; zij werd gecontacteerd “om verder werken uit te voeren” waarbij:
 - deze werken “o.a. vloeren alleen terra cotta en blauwsteen” betroffen;
 - haar bestuurder _____ y in juni 2017 ter plaatse werd geroepen en:
 - de afmetingen nam in tegenwoordigheid van de beide geïntimeerden en de binnenhuisarchitecte;
 - tevens het nummer van het nummerslot van de werf kreeg om toegang te hebben tot de werf (gezien er een omheining rond deze werf was) alsook de plaats werd aangegeven waar de sleutel van woning verborgen lag (nl. in de barbecue van het overdekt terras);
- waarvoor wordt verwezen naar een voorgelegd niet gedateerd en/of ondertekend stuk waarop handgeschreven enkele opmetingen staan alsook :
“2x slot à poort = 204
Sleutel in bbq.”;
- de geïntimeerden:
 - het plaatsen van de vloeren nog voor het bouwverlof wensten, gezien de werf immers al een tijdlang stillag ten gevolge van de financiële moeilijkheden van de _____
 - ten eerste aandringen op onmiddellijke uitvoering gezien de werf was stilgevallen en vloeren in andere plaatsen zoals garage, reeds waren uitgevoerd door andere aannemers;

- de leidende binnenhuisarchitecte, *MAISON D'ARCHITECTURE* gevraagd werd door de geïntimeerden om de werken verder op te volgen voor een opvolgende firma eenmaal de werf was stilgevallen, waarvoor wordt verwezen naar twee door haar ontvangen e-mails d.d. 30.06.2017 van :

- vanop het e-mailadres
- met aanduiding onderaan:

"BESCHRIJVING

ARCHITECT

Interieurarchitect

MAISON D'ARCHITECTURE

MAISON D'ARCHITECTURE

MAISON D'ARCHITECTURE

met als inhoud:

"In bijlage de lijn van de keukendeur

+ tekening handenwasser

De vloermat gaan we ter plaatse bepalen volgens de volle tegels . Kan de kader in bronskleur ?";

en:

"Ik heb juist vernomen dat de vloer mag aansluiten binnen en buiten de koelcel.

Ter hoogte van de huidige uitsparing moet je elastisch opkitten.";

- op 03.07.2017 haar onderaannemer begon met het aanbrengen van gestabiliseerd zand als ondergrond voor de vloeren en de eerste lading hiervoor door hem vanuit Zeebrugge werd aangevoerd, waarvoor wordt verwezen naar een leveringsbon nummer 48642359 d.d. 03.07.2017 van de op naam van en dit voor de afhaling op de site Zeebrugge van 1,50 m³ gestabiliseerd zand (zonder dat hierop enige verwijzing naar enige werf staat vermeld);
- zij integraal de bedoelde werken heeft uitgevoerd en er dus manifest een opdracht was van de geïntimeerden naar haar toe waarvoor zij ook verwijst naar een (niet-gedateerde) verklaring van van de

"Beste,

Ref.: werf /ie

Te ,

Ondergetekende n, "

- *Dat hij werken heeft uitgevoerd op bovengenoemde werf te ,*
- *Dat de werf altijd een gesloten werf is geweest, voorzien van een hekken met 2 codesloten en dat het dus geen open werf was*
- *Dat er werken werden uitgevoerd voor rekening van na faling van de*
- *Dat de klanten zeer regelmatig/dagelijks aanwezig waren op de bouwwerf om de werken, na faling van de op te volgen en instructies te geven."*

De geïntimeerden laten gelden dat:

- de [redacted] ook met onderaannemers werkte en dus loten uitbesteedde, onder andere aan de appellante voor wat betreft de levering en plaatsing van de blauwe hardsteen;
- de appellante *in casu* handelde als onderaannemer van de [redacted] S en zij:
 - geen enkel contact, laat staan enig contract, hadden met de aannemers inzake de inrichting, hetgeen allemaal verliep via de [redacted];
 - geen enkele opdracht hebben gegeven aan de appellante waarbij zij er op wijzen dat zo ook de e-mailberichten d.d. 30.06.2017 van [redacted] (nog) verstuurd werden vanuit de [redacted], en namens dit bedrijf, zodat hierin evident geen opdracht van hen aan de appellante kan worden in gezien;
 - ook niet wisten dat er faling op komst was;
 - geen opdracht konden geven aan de appellante vermits deze laatste had gecontracteerd met de [redacted];
- de bevoeringswerken volop bezig waren voorafgaand aan de faling, waarvoor zij verwijzen naar foto's die genomen zouden zijn op 29.06.2017 doch waarbij het hof aanmerkt dat:
 - op de kopie van deze twee (digitale foto's) telkens een uitprint of screenshot respectievelijk "*eigenschappen van DSCN2768JPG*" en "*eigenschappen van DSCN2773JPG*" werd weergegeven met vermelding "*genomen op 29/06/2017 15:28*" en "*genomen op 29/06/2017 15:30*" zonder dat het hof met zekerheid kan uitmaken dat de foto's kunnen gecorreleerd worden aan deze desbetreffende "*eigenschappen*", doch waarbij door de appellante geen betwisting wordt gevoerd omtrent de datum van deze foto's;
 - dit hoe dan ook geen foto's betreffen van vloerwerken met:
 - oude blauwe hardsteentegels in de hall of het toilet;
 - oude terra cotta tegels in de wasplaats/badkamer/berging/koelcel;doch wel vloerwerken met keramische tegels in andere ruimten van het huis;
- de appellante ook haar werken in opdracht van de [redacted] had aangevat voorafgaand aan de faling van laatstgenoemde en zij:
 - nimmer contacten hebben gehad en evenmin opdrachten hebben gegeven aan de appellante noch voorafgaand aan de faling, tussengekomen op vrijdag 30.06.2017, noch na de faling en met andere woorden de appellante nooit van hen opdracht heeft gekregen om werken uit te voeren of om aangevatte werken verder te zetten;
 - enkel de code van de poort hebben gegeven de [redacted] en dus niet aan de appellante die deze de code ontving van de [redacted];
- het feit dat de bestuurder van de appellante, [redacted] ter plaatse was in juni 2017 (op een ogenblik dat de [redacted] nog niet in faling was),

afmetingen nam en de code van het werfslot kreeg, geenszins aantoonend dat zij opdracht zouden hebben gegeven aan de appellante, zeker nu

- de werfsluik daar op verzoek van de [naam] was;
- ook iemand van de B [naam] en aanwezig was;
- hun voorkeuren werden doorgegeven aan de [naam] die zulks dan door gaf aan de appellante als haar medecontractant/onderaannemer;
- de bewering dat de werken pas werden aangevat op 03.07.2017 niet klopt gezien:
 - de ladingsbon op naam van [naam] niet de tegels maar enkel "gestabiliseerd zand" betreft zonder vermelding van het leveringsadres;
 - voor zover zij zich herinneren de tegels reeds waren geleverd voorafgaand aan 30.06.2017, waarvoor zij verwijzen naar twee foto's die zouden genomen zijn op zaterdag 01.07.2017 waaruit aldus volgens hen blijkt dat de terra cotta tegels en de bourgondische tegels op dat ogenblik reeds waren geleverd (ook hier zij aangemerkt dat enerzijds de "eigenschappen" met datumvermelding van 01.07.2017 niet met zekerheid kunnen worden gecorreleerd aan de bedoelde foto's doch anderzijds het hof geen betwisting vanwege de appellante ontmoet omtrent de datum van deze foto's).
 - op zaterdag er niet wordt gewerkt en de levering dus zeker voorafgaand aan die bewuste zaterdag gebeurde (derwijze dat het dus vals is en in elk geval niet bewezen - voor zover al relevant - dat de appellante de levering en de werken aanving na de faling gezien de werken voordien waren aangevangen door de appellante in opdracht van de [naam]).

De geïntimeerden besluiten onder meer:

"Indien [naam] werkte na de faillietverklaring op de werf van conluanten, maakt dit feit van conluanten nog geen opdrachtgever voor die werken.

Conluanten gaven geen enkele opdracht aan [naam].

Waar [naam] voorhoudt dat zij instructies kregen van conluanten wordt dit niet bewezen, en is dit volkomen betwist.

[naam] moet haar vordering richten naar haar opdrachtgever, te weten [naam].

Hoe dan ook moet worden vastgesteld:

- niet worden betwist dat door de curator van de faling van de [naam] lastens de geïntimeerden geen vordering in saldo-betaling van door de [naam] (al dan niet middels onderaannemers) uitgevoerde werken namens de failliete boedel werd gesteld (gezien de geïntimeerden immers ruim meer hadden betaald in voorschot dan de uitgevoerde werken) doch integendeel de geïntimeerden provisioneel een schuldvordering indienden van 1,00 euro in de faling van de [naam] (waarbij de curatoren middelerwijl aan de raadsman [naam] de vordering van de geïntimeerden overhandigden).

van de geïntimeerden hebben gemeld dat er voor de gewone schuldeisers er geen dividend zal zijn);

- er tussen de raadsman van de appellante en de curatoren van de ... e-mailwisseling werd gevoerd en meer bepaald:

- liet de raadsman van de appellante in een e-mail van 07.11.2017 gelden (onderlijning door het hof):

"Wil noteren dat ... contacteerd wordt door ..."

Deze doet mij ... en werk diende uit te voeren voor een werf ...

De opdracht werd gegeven door ... De werken werden na de faling uitgevoerd op vraag van de opdrachtgever tweede helft juli 2017 (faling van 30/6/2017).

Het is duidelijk dat de faling die betaling van deze werken niet kan vorderen gezien de werken werden uitgevoerd buiten de faling.

Mag ik bericht dat U daarmee akkoord gaat ?";

- verzocht de curatele bij e-mail d.d. 20.11.2017 om nadere verduidelijking, uitgaande van het feit dat de appellante door hen was aangeschreven in betaling van een openstaande factuur, waarna de raadsman van de appellante bij e-mail van 22.11.2017 evenwel meldde (onderlijning door het hof):

"Mijn cliënt is helemaal niet aangeschreven voor een nog openstaande factuur. Blijkbaar is dit verkeerd begrepen.

*Mijn cliënt heeft zoals medegedeeld werken uitgevoerd - werf ... te ...
Oorspronkelijk was de offerte een aanvraag van ... s. Door de faling werden de werken uitgevoerd na de faling door cliënt.*

Cliënt wenst dat u bevestigt dat deze werken niet worden gevorderd door de faling. Ik verwacht uw bericht."

- antwoordden de curatoren (na een rappel op 11.04.2018 van de raadsman van de appellante) middels e-mail van 17.04.2018:

"Alle afrekeningen inzake lopende werven werden afgesloten/opgemaakt op datum faling.

Nu de werken werden uitgevoerd na de faling op verzoek van de bouwheer ... de tweede helft van juli 2017 (na datum faling dd. 30/6/2017) heeft hiermee geen uitstaans en heeft zij eidenterwijze ook geen vordering."

Op 23.04.2018 werden de appellanten - klaarblijkelijk voor het eerst nu geen eerdere aanmaningen of bewijs van contacten tussen de partijen voorliggen - geconfronteerd met aanspraken tot betaling vanwege de appellante en meer bepaald middels het schrijven van de raadsman van de appellante van die datum:

"Bij deze heb ik de eer U te melden dat ik de raadsman ben van ..."

Cliënte deelt mede dat u blijkbaar weigert de uitgevoerde werken te regelen volgens afrekening in Uw bezit.

Ik had reeds vroeger de curatoren geraadpleegd om hun standpunt te kennen. Ik ontvang nu na onderzoek van de curatoren, bericht dat de uitgevoerde werken door mijn cliënte, die uitgevoerd zijn na de faling, door U verschuldigd zij» gezien u deze werken liet uitvoeren na de faling.

Ik stuur U reeds de pro forma Factuur.

Krachtens dit stuk blijft U mijn cliënte de volgende bedragen verschuldigd:

Hoofdsom 11.733,06 EUR

Bij deze stel ik u dan ook formeel in aebreke hogergenoemd bedrag binnen de 10 dagen vanaf heden te storten op mijn derdenrekening onder vermelding van mijn refertes.

Mocht ik binnen de vooropgestelde termijn niet gecrediteerd zijn van het verschuldigd bedrag, dan heb ik opdracht de gerechtelijk procedure in te leiden voor de bevoegde rechtbank.

Dit alles onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenenis."

Bijgevoegd was een ""pro forma factuur" van de appellanten nummer 16/071 d.d. 11.04.2018 ad 11.733,06 euro (zonder BTW) en dit voor:

<i>"Blauwe hardsteentegels in banen en willekeurige lengtes 25,30 m²</i>	<i>7.904,73 €</i>
<i>Terracotta tegels 27,04 m²</i>	<i>3.732,33 €</i>
<i>Dispersieproduct: 8L à 12,00€/L</i>	<i>96,00 €"</i>

Dit schrijven inclusief "de pro forma factuur" werd door de (raadsman van de) geïntimeerden onverwijld betwist middels niet-vertrouwelijk schrijven d.d. 27.04.2018:

"Ik ben de raadsman van de heer en mevrouw

Mijn cliënten maken mij uw schrijven van 23.04.2018 over, inclusief de pro forma factuur.

Vermits ik bij deze reageer op uw schrijven rechtstreeks aan mijn cliënten, is dit schrijven niet-vertrouwelijk.

Mijn cliënten hebben met uw cliënt geen enkel contract gesloten, noch ooit enige opdracht gegeven om werken uit te voeren, laat staan het uitvoeren van werken na de faling. Mijn cliënten hebben ook geen enkele kennis, noch bezit van wat U noemt "afrekening".

Mijn cliënten hebben enkel gecontracteerd met Mijn cliënten hebben grote voorschotten betaald dienaangaande, en hebben een aangifte gedaan van schuldvordering in, en zijn ernstig bedrogen en financieel benadeeld.

Uw cliënte, het kreeg opdracht van om werken uit te voeren, zij dient derhalve net zoals diverse andere schuldeisers/leveranciers van zich te wenden tot de curatoren en desnoods aangifte doen in de faling van

Uw cliënte heeft werken uitgevoerd bij mijn cliënten, dit wordt niet betwist, maar wel degelijk in opdracht van , en was aan het uitvoeren voor . Zij was een aannemer van . Mijn cliënten hebben geen enkele contractuele relatie met Uw cliënte en weten ook niet of er werken zijn uitgevoerd na de faling of niet, hetgeen overigens niets verandert aan het feit dat mijn cliënten niet gehouden kunnen zijn tot enige betaling aan Uw cliënte.

Ik hield eraan één en ander duidelijk te stellen. Elke facturatie en vordering wordt derhalve in haar geheel, als in elk van haar onderdelen betwist.

Dit schrijven wordt u gericht onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenenis noch verzaking."

Er liggen nog volgende stukken voor:

- een schrijven d.d. 14.08.2018 gericht aan de geïntimeerden op hoofding van:

Interieurcreatie"

met onderaan de adres- en andere gegevens van de appellante, met volgende inhoud:

"Geachte Mevrouw,

Geachte Heer,

Betreft:

Uw referte:

Mijn referte: 17.028

Onderwerp: openstaande schuld uitgevoerde aannemingswerken

In bijlage sturen wij u de factuur voor deze werken ten bedrage van 11.733,06 €.

Gezien u dit ten onrechte betwist doen wij verder het nodige voor invordering.

Met de meeste hoogachting

- een factuur van de appellante nummer 18/200 d.d. 16.08.2018 11.733,06 euro exclusief BTW meer 6% BTW, zijnde dus ad 12.43,04 euro inclusief BTW met dezelfde omschrijving als bovenvermelde "pro forma factuur" en met vermelding "WONING OUDER DAN 10 JAAR".

Het zij wel opgemerkt dat door de appellante niet het voor de toepassing van het verlaagd BTW-tarief van 6% vereiste attest dat door de opdrachtgever diende ingevuld te worden wordt voorgelegd (rubrieken XXXI en XXXVIII van het KB nr. 20 van 20.07.1970 tot vaststelling van de tarieven over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en diensten bij die tarieven).

5.

De appellante ging op 23.08.2018 over tot dagvaarding van de geïntimeerde voor de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk.

Zij vorderde de veroordeling van de geïntimeerden tot betaling aan haar van het bedrag van 11.733,06 euro (hoofdsom factuur nummer 18/200 d.d. 16.08.2018 echter zonder de middels deze factuur ook aangerekende 6% BTW ad 703,98 euro) vermeerderd met de "wettelijke rente" vanaf de daging (c.q. de dagvaarding) en met de kosten van het geding.

Tevens verzocht zij om de uitvoerbaarheid bij voorraad van het tussen te komen vonnis, niettegenstaande alle verhaal en zonder borg of kantonnement.

De appellante handhaafde dit in haar voor de eerste rechter neergelegde conclusies.

De geïntimeerden concludeerden tot de onontvankelijkheid, minstens ongegrondheid van de aldus tegen hen gerichte vordering, met veroordeling van de appellante tot de gedingkosten.

Op 15.05.2019 werd het bestreden vonnis gewezen.

De eerste rechter oordeelde (samengevat) dat:

- de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op grond van artikel III.26, §2 WER niet kon worden ontmoet gezien anders dan de geïntimeerden voorhielden de gefactureerde beweerde prestaties wel degelijk ressorteerden onder de rubrieken waarvoor de appellante in de KBO was ingeschreven;
- voor zover de geïntimeerden verwezen naar een gebrek aan contractuele band tussen hen en de appellante dit evenmin kon leiden tot de onontvankelijkheid van de vordering van de appellante gezien dit de gegrondheid van de vordering betreft;
- de appellante er niet in slaagde om een contractuele band met de geïntimeerden te bewijzen.

6.

De geïntimeerden hernemen middels hun impliciet incidenteel hoger beroep hun voor de eerste rechter ingeroepen exceptie dat de vordering van de appellante onontvankelijk is op grond van (het oude) artikel III.26, §2 WER om reden dat de appellante is ingeschreven in de KBO voor "*houwen, bewerken en afwerken van natuursteen*" (NACEBEL- code 23.7001), maar niet voor "*plaatsen van vloer- en wandtegels*" (NACEBEL-code 43.331), terwijl haar vordering strekt tot het bekomen van betaling van een factuur voor het leveren en plaatsen van vloertegels.

De eerste rechter stelde vast dat de exceptie van onontvankelijkheid "*in limine litis*" (t.t.z. voor elk ander verweer) was opgeworpen zoals vereist door het (toen nog geldende artikel III.26,§2 WER) en oordeelde verder:

"Eiseres was op datum van de dagvaarding ingeschreven in de KBO voor de activiteiten en nevenactiviteiten zoals blijkend uit het voorliggend uittreksel uit de KBO. Anders dan verweerders lijken aan te nemen, ressorteren de gefactureerde beweerde prestaties wel degelijk onder de rubrieken waarvoor eiseres ingeschreven was.

De exceptie van onontvankelijkheid met verwijzing naar een beweerde niet-inschrijving in de KBO voor de prestaties waarvoor eiseres een vergoeding vordert, is dan ook ongegrond."

Tegen deze beslissing en in antwoord op het verweer van de appellante wordt door de geïntimeerden ingebracht dat in de mate dat de appellante verwijst naar:

- de uitbreiding van haar doelomschrijving zoals aangegeven in het door haar voorgelegde "*formulier II/B - verzoek om wijziging van de inschrijving van een vennootschap*" d.d. 16.06.1986 (overeenkomstig art. 13 t.e.m. 16 van de op dat ogenblik geldende gecoördineerde wetten op het handelsregister), meer bepaald:
"de uitvoering van metsel- & betonwerken - de bewerking en plaatsing van arduin en marmerprodukten en materialen - alsmede alle activiteiten verband houdend met de steenkapperij - steenkapperij"
echter:
 - de appellante nalaat haar (huidige) statuten zelf voor te leggen;
 - de omschrijving van het doel van een vennootschap geen uitstaan heeft met de verplichting tot inschrijving voor de activiteiten die men wil voeren volgens de NACEBEL-codificering;
- haar inschrijving "*41.201 algemene bouw van residentiële gebouwen*" als verantwoording dat zij regelmatig zou zijn ingeschreven in de KBO voor haar vordering die betrekking heeft op betaling van een factuur voor het leveren en plaatsen van vloertegels, echter:
 - dit betrekking heeft op de inschrijving van de appellante voor BTW-activiteiten;
 - de activiteiten waarvoor zij is ingeschreven onder de NACEBEL-codes niet het leveren en plaatsen van vloertegels omvat.

Het hof dient nopens deze in deze instantie door de geïntimeerde hernomen exceptie in het volgende te laten gelden.

Het oude (en op het ogenblik én van de inleiding van de vordering voor de eerste rechter én van het bestreden vonnis nog geldende) artikel III.26, §2 WER (voorheen artikel 14, vierde lid van de wet van 16.01.2003 tot oprichting van een kruispuntbank van Ondernemingen, tot modernisering van het handelsregister, tot oprichting van erkende ondernemingsloketten en houdende diverse bepalingen) bepaalde vóór de wijziging ervan door de wet van 02.05.2019 tot wijziging van

het Wetboek van Economisch Recht wat de inschrijving in de Kruispuntbank van Ondernemingen betreft (BS, 17 mei 2019) :

“§1 (...)

§2 Indien de handels- of ambachtsonderneming wel in deze hoedanigheid is ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen, maar haar vordering gebaseerd is op een activiteit waarvoor de onderneming op de datum van de inleiding van de vordering niet is ingeschreven of die niet valt onder het maatschappelijk doel waarvoor de onderneming op deze datum is ingeschreven, is de vordering van die onderneming eveneens onontvankelijk. De onontvankelijkheid is evenwel gedekt, indien de onontvankelijkheid niet voor elke andere exceptie of verweermiddel wordt ingeroepen.”

Dit oude artikel III.26, § 2 WER (en dus de daarin voorziene sanctie van niet-ontvankelijkheid) werd evenwel opgeheven bij artikel 2 van voormelde wet van 02.05.2019 en deze wijziging is van toepassing vanaf de datum van inwerkingtreding van de wet, zijnde 27.05.2019.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde bij zijn arrest van 19.12.2019 (Grondwettelijk Hof nr. 205/2019, 19 december 2019, rolnummer 7133 <http://www.const-court.be> (19 december 2019); BS 7 juli 2020 (eerste uitgave) (uittreksel), 50385 en <http://staatsblad.be> (8 juli 2020)) dat deze wijziging eveneens van toepassing is op de procedures die op 27.05.2019 hangende zijn/waren (onderlijning door het hof):

“Aangezien procedurewetten van onmiddellijke toepassing zijn, is de bij de wet van 2 mei 2019 doorgevoerde wijziging van toepassing vanaf de datum van inwerkingtreding van de wet, zijnde tien dagen nadat zij in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt.

Die wijziging is bijgevolg van toepassing op de procedures die hangende zijn op 27 mei 2019, met name in het kader van de procedure die aanleiding heeft gegeven tot de vraag die te dezen bij het Hof aanhangig is gemaakt.”

De geïntimeerden kunnen desbetreffend dus niet worden gevolgd in hun standpunt dat deze wetswijziging er niet zou kunnen toe leiden dat een vordering die voordien onontvankelijk was door die wetswijziging ontvankelijk zou worden, gezien de ontvankelijkheid moet worden wordt beoordeeld op datum van inleiding van het geding.

Hun stelling strijdt met voormelde beslissing van het Grondwettelijk Hof die (duidelijk) gestoeld is op artikel 3 Ger.W.

“De wetten op de rechterlijke organisatie, de bevoegdheid en de rechtspleging zijn van toepassing op de hangende rechtsgedingen, zonder dat die worden onttrokken aan de instantie van het gerecht waarvoor zij op geldige wijze aanhangig zijn, en behoudens de uitzonderingen bij de wet bepaald.”

Overeenkomstig artikel 2 Ger.W. geldt overigens de regel, vastgelegd in artikel 3, bovendien voor alle rechtsplegingen, behoudens wanneer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetbepalingen of door rechtsbeginselen waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek (Cass. 24 december 1973,

Arr. Cass. 1974, p. 477, Pas. 1974, I, p. 447; Cass. 17 maart 1989, Arr. Cass. 1988-89, p. 832, Pas. 1989, I, p. 746).

Het Hof van Cassatie oordeelde dat een rechtsgeding een aanvang neemt met de inleiding van de eis en eindigt met de over deze eis gewezen beslissing. Inzonderheid werd door het Hof aangenomen dat met het begrip "*hangend rechtsgeding*" de rechtsgedingen worden bedoeld die nog moeten worden beslecht op het ogenblik van de inwerkingtreding van de nieuwe wet (Cass. 10 februari 1972, Arr. Cass., 1972, p. 536, Pas., 1972, I, p. 532, concl. 1e Adv - Gen P. MAHAUX; Cass., 27 oktober 1977, Arr. Cass., 1978, p. 266, Pas. 1978, I, p. 252; Cass., 15 december 1977, Arr. Cass., 1978, 470, Pas., 1978, I, p. 442).

Het hangend geding wordt aldus gelijkgesteld met een aanleg (eerste aanleg/verzet/hoger beroep) (G. CLOSSET-MARCHAL, *L'application dans le temps de lois de droit judiciaire civil*, Brussel, Bruylant, 1983, p. 86, nr. 108). In artikel 3 Ger.W. gebruikt de wetgever overigens het begrip "*instantie*" ("*à son degré*" in de Franse versie).

In die optiek is de nieuwe wet van toepassing op onderhavig geding in hoger beroep en kan de geïntimeerde het oude artikel III.26, § 2 WER niet meer/langer inroepen om tot de onontvankelijkheid van de vordering van de appellante te besluiten.

Het impliciet incidenteel hoger beroep van de appellante is dan ook ongegrond en het bestreden vonnis is wat betreft de beslissing over de ontvankelijkheid van de vordering van de appellante te bevestigen, zij het op andersluidende gronden.

7.

Wat betreft de grond van de zaak laat het hof in eerste instantie het volgende gelden.

- (1) De rechter moet het aanhangige geschil beslechten volgens de bewijsregels die van toepassing zijn op de aard van het geschil.

In een rechtsverhouding tussen (voorheen "*handelaars*" en thans ingevolge de wet houdende de hervorming van het ondernemingsrecht van 15.04.2018 - BS 27 april 2018 - die op 01.11.2018 in werking is getreden) "*ondernemingen*" onderling zijn de regelen van het bewijs in (voorheen "*handelszaken*" en thans) "*ondernemingszaken*" van toepassing, terwijl in een rechtsverhouding tussen een (voorheen handelaar en thans) onderneming en een (voorheen niet-handelaar thans) niet-onderneming:

- deze laatste het recht heeft zich te beroepen op de handelsrechtelijke/ondernemingsrechtelijke vrije bewijsregeling voor rechtshandelingen (Cass. 18 januari 1990, Arr. Cass., 1989-90, 660; L. FREDERICQ, *Handboek van Belgisch Handelsrecht*, I, Brussel, Bruylant, 1976, p.250-251, nr. 219; J. VAN RYN & J. HEENEN, *Principes de droit commercial*, I, Bruylant, Brussel, 1961, nr.

41; P. VAN OMMESLAGHE, “Les obligations. Examen de jurisprudence”, *RCJB*, 1975, p. 709, nr. 121);

- de (voorheen handelaar en thans) onderneming zich ten aanzien van de niet-onderneming zich niet kan beroepen op deze vrije bewijsregeling doch wel de (gewone) burgerlijke bewijsregeling geldt.

- (2) De boven aangehaalde regeling vindt haar uitdrukking in het huidige artikel 8.11, §1 BW inzake “bewijs door en tegen ondernemingen” dat voorziet:

“Bewijs kan tussen ondernemingen of tegen ondernemingen, zoals omschreven in artikel 1.1, eerste lid van het Wetboek economisch recht worden geleverd door alle bewijsmiddelen, behalve in de uitzonderingen die vastgesteld zijn voor bijzondere gevallen. De in het eerste lid opgelegde regel is niet van toepassing op de ondernemingen wanneer zij willen bewijzen tegen een partij die geen onderneming is. Partijen die geen onderneming zijn en die tegen een onderneming wensen te bewijzen, kunnen alle bewijsmiddelen gebruiken. De in het eerste lid opgelegde regel is evenmin van toepassing op natuurlijke personen die een onderneming uitoefenen ter zake van het bewijs van rechtshandelingen die kennelijk vreemd zijn aan de onderneming.”

Dit artikel herneemt in essentie het oude artikel 1348*bis*, §1BW, ingevoegd in het oud BW krachtens de houdende de hervorming van het ondernemingsrecht van 15.04.2018 (BS 27.04.2018).

Luidens artikel 260 van deze wet van 15.04.2018 trad de nieuwe wetgeving in werking op 01.11.2018, inclusief de nieuwe regeling betreffende het ondernemingsbewijs. De wet bevat slechts een beperkt aantal overgangsbepalingen, die inzonderheid slaan op de KBO- en boekhoudreglementering die is opgenomen in het WER (aangezien het toepassingsgebied van zowel de KBO- als de boekhoudreglementering opgenomen in Boek III WER gevoelig werd uitgebreid).

Overgangsbepalingen die betrekking hebben op het ondernemingsbewijs zijn/waren echter in het geheel afwezig.

Boek 8 BW (waaronder het art. 8.11 BW) werd ingevoerd bij de wet van 13.04.2019 tot invoering van een Burgerlijk Wetboek en tot invoering van boek 8 “Bewijs” in dat Wetboek (BS 14.05.2019).

Krachtens artikel 75 van deze wet van 13.04.2019 is deze in werking getreden op 01.11.2020.

De nieuwe wet bevat slechts één overgangsbepaling, meer bepaald artikel 75, derde lid. Die overgangsbepaling luidt dat artikel 8.22, 3° BW (waarbij wordt bepaald dat de onderhandse akte ten aanzien van derden geen vaste datum verkrijgt dan van de dag waarop minstens één van de partijen de akte of de datum ervan niet langer kan wijzigen, onder meer ten gevolge van het overlijden van een van hen) slechts van toepassing is op de feiten die zich voordoen na de datum van de inwerkingtreding van de nieuwe

wet, dus vanaf 01.11.2020. Voor het overige bevat de wet van 13.04.2019 geen overgangsbepalingen.

Gelet op het feit dat moet worden aangenomen dat:

- op overgangsrechtelijk recht de regels van het bewijsrecht doorgaans niet bij de regels van het contractenrecht, doch wel bij de regels van het procesrecht worden ondergebracht omdat zij bepalen hoe partijen in het kader van een procedure de rechter moeten overtuigen van de waarachtigheid van de feiten die zij inroepen (J. BAECK, “Boek 8 <Bewijs>: het eerste boek van het Nieuw Burgerlijk Wetboek”, *RW* 2019-20, 1140, nr. 60);
- vandaar de toepassing in de tijd van nieuwe bewijsregels onderworpen is aan artikel 3 Ger.W. zodat zij in principe onmiddellijk van toepassing zijn op hangende gedingen (B. CATTOIR, *Nieuw burgerlijk bewijsrecht*, Mechelen, NV Wolters Kluwer Belgium, 2020, p. 8 nr. 12);

behoort het bijgevolg aan de rechter die een bewijskwestie beoordeelt om vanaf 01.11.2020 in beginsel het nieuwe bewijsrecht toe te passen (*ibidem*).

Er zijn twee uitzonderingen op de regel van de onmiddellijke werking, meer bepaald:

- de preconstitutieve bewijsmiddelen, zijnde de bewijsmiddelen die vooraf, voor elke betwisting werden opgesteld om als een bewijs te dienen en waarbij de toepassing van de nieuwe bewijsregels niet tot gevolg mag hebben dat een dergelijk preconstitutief bewijsmiddel - dat werd opgesteld met inachtnaam van alle op dat ogenblik geldende wettelijke vereisten om als bewijs van een feit te dienen - niet langer als bewijs zou volstaan;
- de wettelijke vermoedens ten aanzien van dewelke de wet moet worden toegepast die gold op het ogenblik waarop het feite waaraan het vermoeden wordt vastgeknoopt, zich heeft voorgedaan (J. BAECK, *l.c.*, 1140, nr. 60).

Deze uitzonderingen zijn *in casu* echter niet aan de orde voor de beslechting van het geschil aan de hand van de thans krachtens het (nieuw) BW geldende bewijsregeling.

Vervolgens laat het hof gelden dat de eerste rechter op een oordeelkundige én correcte wijze tot het besluit kwam dat de appellante niet het rechtens vereiste bewijs leverde van het bestaan van een aannemingsovereenkomst tussen haarzelf als aannemer en de geïntimeerden als opdrachtgever.

De appellante weet deze beslissing van de eerste rechter niet te ontkrachten middels decisieve argumenten.

Het hof maakt de motivering van de eerste rechter tot de zijne en herhaalt of voegt hieraan toe, onder toepassing van/verwijzing naar de sedert 01.11.2020 geldende bewijsregeling in het BW, hetgeen volgt.

Waar in de e-mails van de raadsman van de appellante aan de curatoren van de
verd bevestigd dat:

- de overeenkomst tot het leveren en plaatsen van de bedoelde tegels hoe dan ook (alleszins in de perceptie van de appellante initieel) tot stand kwam tussen de geïntimeerden en de
- de appellante (alleszins in haar perceptie initieel) was aangesproken als onderaannemer van de

meer bepaald waar in deze e-mails werd gesteld dat de appellante:

- *“een werk diende uit te voeren voor een werf ... en “de opdracht werd gegeven door de ...”;*
- werken had uitgevoerd voor de werf ...; en oorspronkelijk *“de offerte een aanvraag van, ...”* was;

moet de appellante, die vooropstelt dat de werken na de faling van de
door haar werden uitgevoerd op vraag van de opdrachtgever (c.q. de geïntimeerden) en dat in die zin een overeenkomst tussen haar en de geïntimeerden tot stand kwam, het bewijs van het bestaan van deze overeenkomst leveren.

De appellante vordert immers de uitvoering van de voorgehouden betaalverbintenis in hoofde van de geïntimeerden zodat het in eerste instantie aan de appellante behoort om het bestaan en de inhoud van deze verbintenis te bewijzen (artikel 8.4, eerste lid BW, voorheen artikel 1315, eerste lid BW). Diegene die zich op een overeenkomst of een rechtshandeling beroept draagt immers de bewijslast van het bestaan en van de inhoud ervan (Cass. 20 november 1970, *Arr. Cass.* 1971, p. 263, noot W.G.; B. VAN LERBERGHE, “Het bewijs in burgerlijke en handelszaken” in *Studieavonden 2010-2011* i.s.m. CBR-2, Permanente vorming Gandaius, Universiteit Gent, 2010, p. 11).

Na het leveren van het bewijs van het bestaan en van de inhoud van de overeenkomst tussen de partijen:

- moet de appellante als eiseres dan ook aantonen dat aan de ontstaansvoorwaarden van het recht dat zij uitoefent is voldaan (Cass. 15 januari 1996, *Arr. Cass.* 1996, p. 59; Cass. 6 november 2003, *Arr. Cass.* 2003, p. 2073; Cass. 02.04.2004, *Arr. Cass.* 2004, p. 294; Cass. 6 maart 2006, *Arr. Cass.* 2006, p. 537), met andere woorden moet zij aldus ook nog bewijzen dat aan haar recht op betaling is voldaan en dat de geïntimeerden de verplichting zouden hebben om te betalen, rekening houdende met de wederzijdse verplichtingen uit hoofde van de aldan bewezen overeenkomst tussen de partijen;
- behoort het dan gebeurlijk aan de geïntimeerden om te bewijzen van hun schuld bevrijd te zijn bijvoorbeeld ingevolge betaling of enige andere oorzaak van uitdoving van de verbintenis zoals kwijtschelding, compensatie, bevrijdende verjaring, ... (art.

8.4, tweede lid BW , voorheen art. 1315, tweede lid BW; Luik 31.10.1996, *Bull. Bel.* 1998, p. 522).

Evenwel slaagt de appellante er niet in de eerste trede te overschrijden, meer bepaald het bewijs te leveren van het bestaan van een overeenkomst tussen haarzelf en de geïntimeerden.

Het zij herhaald dat de appellante als onderneming moet bewijzen tegen de geïntimeerden die niet als een onderneming zijn te beschouwen zodat de gereglementeerde bewijsregeling in burgerlijke zaken voor wat betreft het bewijs van rechtshandelingen - inzonderheid de geldende toelaatbaarheid van de bewijsmiddelen - toepassing vindt

Ter zake dient gesteld dat de opdracht en de aanvaarding van een taak toevertrouwd aan een aannemer weliswaar mondeling kan geschieden (W. GOOSSENS, *Aanneming van werk. Het gemeenrechtelijk dienstencontract*, Brugge, Die Keure, 2003, p. 562-563 , nr. 653) doch deze toestemming wel moet worden bewezen overeenkomstig de wettelijk gereglementeerde bewijsmiddelen.

Gelet op het feit dat de geïntimeerden niet als onderneming (voorheen handelaar) zijn te beschouwen, moet naar het bepaalde in artikel 8.9, §1 BW (voorheen art. 1341 BW) de overeenkomst worden bewezen middels een geschrift (dat alsdan moet voldoen aan het voorschrift van art. 8.20 BW - voorheen art. 1325 BW) tenzij:

- er een gerechtelijke of buitengerechtelijke bekentenis in hoofde van de opdrachtgever voorhanden is die het volkomen bewijs oplevert van het bestaan van de overeenkomst;
- er een begin van bewijs van geschrift in de zin van artikel 8.13 BW (voorheen art. 1347 BW) voorhanden is, hetgeen dan het bewijs door alle middelen van recht, getuigen en vermoedens inbegrepen mogelijk maakt.

Het hof merkt daarbij op dat het bewijs van een stilzwijgende buitengerechtelijke bekentenis vrij en door alle middelen, getuigen en vermoedens inbegrepen kan worden bewezen (B. CATTOIR, *Burgerlijk bewijsrecht*, in *APR*, Antwerpen, Kluwer, 2013, p. 149 nr. 349) doch deze stilzwijgende buitengerechtelijke bekentenis moet alsdan blijken uit handelingen van een partij, inzonderheid uit de vrijwillige uitvoering door een partij van een overeenkomst of van een andere rechtshandeling.

De appellante verwijst weliswaar naar een aantal feitelijkheden doch deze kunnen - voor zover al bewezen - hoe dan ook niet als een buitengerechtelijke bekentenis in hoofde van de geïntimeerden worden aanzien.

Inzonderheid blijkt nergens uit dat de geïntimeerden - die steeds hebben voorgehouden dat zij enkel met de [redacted] een overeenkomst hadden en dat de appellante is opgetreden als onderaannemer van de [redacted] - uitvoering zouden

hebben gegeven aan de door de appellante voorgehouden tot stand gekomen overeenkomst tussen haarzelf en de geïntimeerden.

Het feit dat de geïntimeerden aanwezig zouden zijn geweest bij de opmeting of nadien tijdens de uitvoering van de werken (hetgeen door hen overigens wordt betwist) kan bezwaarlijk als een uitvoering van de door de appellante beweerde aannemingsovereenkomst worden aanzien.

Ook het feit dat de appellante de code van de poorten van de werf zou hebben ontvangen van de geïntimeerden (die zulks overigens betwisten en stellen dat de appellante deze wellicht zal hebben ontvangen bij een bespreking via - een aangestelde van - de) kan alleszins niet al als een uitvoering door de geïntimeerden van de voorgehouden aannemingsovereenkomst worden aanzien.

Er blijkt nergens uit dat de geïntimeerden als voorgehouden schuldenaar handelingen hebben gesteld die een vrijwillige uitvoering van de door de appellante voorgehouden overeenkomst daarmstellen.

De appellante beroept zich ten andere niet op een buitengerechtelijke (of gerechtelijke) bekentenis in hoofde van de geïntimeerden om het bestaan van de door haar voorgehouden overeenkomst te bewijzen.

Verder moet worden gesteld dat een onderhandse akte in de zin van artikel 8.9, §1 BW (voorheen art. 1341 BW) evenmin voorhanden is.

De appellante beroept zich ten andere niet op een dergelijke akte als bewijs van het bestaan van de door haar voorgehouden overeenkomst.

Tevens ontbreekt elk begin van bewijs door geschrift in de zin van artikel 8.13 BW (voorheen artikel 1347 BW *in fine*).

Dit artikel 8.13 BW bepaalt:

"In afwijking van artikel 8.9, kan het ondertekend geschrift worden vervangen door een bekentenis, een beslissende eed of een begin van bewijs door geschrift voor zover dit laatste wordt aangevuld met een ander bewijsmiddel."

Er wordt geen enkel stuk uitgaande van de geïntimeerden overgelegd (laat staan een door hen ondertekend stuk) en evenmin enig stuk waarvan zij zich de inhoud eigen zou hebben gemaakt, waaruit zou blijken dat er tussen de partijen rechtstreeks een overeenkomst met betrekking tot het leveren en plaatsen van de blauwe hardstenen tegels en terracottategels zou zijn tot stand gekomen.

Voor zoveel als nodig laat het hof gelden dat een begin van bewijs door geschrift alleszins niet kan gevonden worden:

- in de door de appellante opgestelde opmetingsnota met daarop de vermelding van de code van de poorten om de werf te kunnen betreden, nu dit stuk alleszins niet uitgaat van de geïntimeerden die overigens stellen dat de appellante deze code niet van hen had ontvangen doch wellicht van (een aangestelde van) de ...
- in de e-mails d.d. 30.06.2017 van binnenhuisarchitecte (werkzaam voor de ... gezien, los van het feit dat:
 - deze e-mails nog steeds werden verzonden vanuit de ... meer bepaald via het e-mailadres ... ;
 - in de voorliggende stukken geen spoor is terug te vinden van het feit dat (zoals beweerd door de appellante) ... op dat ogenblik reeds werkzaam zou geweest zijn voor een andere firma (door de appellante aangegeven als "een opvolgende firma ...");deze e-mails niet van de geïntimeerden uitgingen en evenmin de inhoud ervan het bestaan van de ingeroepen rechtshandeling, meer bepaald het bestaan van een rechtstreekse overeenkomst tussen de appellante en de geïntimeerde, aannemelijk maakt;
- in de e-mail van de curatoren van de ... d.d. 17.04.2018 waarin werd gesteld:

"Nu de werken werden uitgevoerd na de faling op verzoek van de bouwheer Lips in de tweede helft van juli 2017 (na datum faling d.d. 30/06/2017 heeft ... ia hiermee geen uitstaan en heeft zij evidentierwijze ook geen vordering.";

gezien dit geschrift evenmin uitgaat van de geïntimeerden en nergens uit blijkt dat zij zich de inhoud van dit geschrift eigen hebben gemaakt, los dan nog van het feit dat:
- de curatoren zonder meer de assumptie van de appellante (zoals aangegeven in de e-mails van haar raadsman aan de curatoren) hebben aangenomen dat de werken na de faling door de appellante zouden uitgevoerd/verder gezet zijn op verzoek van de geïntimeerden;
- waar vaststaat dat de appellante een onderaannemingscontract had met de ...
 - deze onderaannemingsovereenkomst niet eindigde door de faling zelf;
 - de appellante conform artikel XX. 139 § 1 WER de curatoren had moeten aanmanen om binnen de vijftien dagen na aanstelling standpunt in te nemen over de lopende overeenkomsten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat wordt de beslissing van de eerste rechter dat de beweerde contractuele band tussen de appellante en de geïntimeerden niet wordt bewezen en de vordering van de appellante derhalve ongegrond is door het hof volledig volmondig bijgetreden.

8.

Krachtens artikel 1017, eerste lid Ger.W. verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt.

Voor de beide instanties is de appellante als de in het ongelijk gestelde partij te aanzien:

- in eerste aanleg omdat haar vordering werd afgewezen;
- in deze instantie omdat haar hoger beroep tegen de afwijzing van de vordering ongegrond wordt verklaart.

De afwijzing van de eis/vordering houdt geen verband met het niet volgen door eerste rechter van een deel van de argumentatie van de geïntimeerden, inzonderheid wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft.

De beoordeling van de eerste rechter dat elke partij moest worden veroordeeld tot de tenlasteneming van de door haar gemaakte kosten, met compensatie van de rechtsplegingsvergoeding en dit op grond van het feit dat hij de geïntimeerden niet volgde in hun argument dat de eis/vordering van de appellante onontvankelijk zou zijn, kan dan ook niet worden gevolgd.

De appellante moet derhalve verwezen worden in de gedingkosten van de beide instanties.

Wat de rechtsplegingsvergoeding betreft:

- gaat het om in een geld waardeerbare vordering tussen 10.000,01 euro en 20.000,00 euro;
- wordt door de geïntimeerden voor de beide instanties het (tussen 01.06.2016 en 30.05.2021 toepasselijk) basisbedrag van 1.320,00 euro gevorderd;
- vermag het hof (voor wat betreft deze instantie) op straffe van beoordeling *ultra petita* geen hoger bedrag aan rechtsplegingsvergoeding dan gevorderd toe te kennen.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak;

gelet op artikel 24 van de wet van 15.06.1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

verklaart het principaal hoger beroep ontvankelijk doch wijst het af als ongegrond;

verklaart het impliciet incidenteel hoger beroep ontvankelijk doch wijst het af als ongegrond;

verklaart het expliciet incidenteel hogere beroep ontvankelijk en gegrond;

bevestigt derhalve het bestreden vonnis:

- zij het op andersluidende gronden wat betreft de ontvankelijkheid van de vordering van de appellante;
- behalve wat de beslissing over de gedingkosten betreft en wijst hieromtrent in die zin opnieuw dat de appellante wordt verwezen in de gedingkosten in eerste aanleg, deze aan haar zijde niet nuttig nader te begroten zijnde vermits ze haar ten laste vallen en aan de zijde van de geïntimeerden begroot op 1.320,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

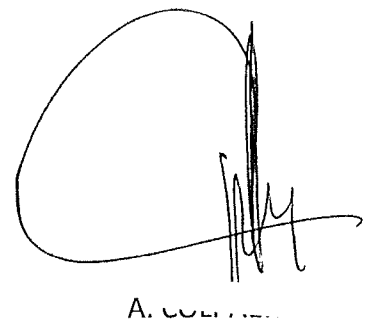
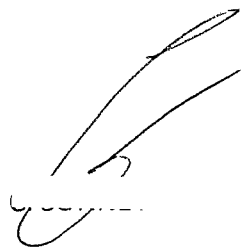
legt het rolrecht *ad* 400,00 euro ten laste van de appellante en verwijst deze in de overige gedingkosten van deze instantie, deze aan haar zijde niet nuttig nader te begroten zijnde vermits ze haar ten laste blijven en aan de zijde van de geïntimeerden begroot op 1.320,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

gelast de griffier om de bevoegde ontvanger van de administratie van de Federale Overheidsdienst Financiën belast met de inning en de invordering van de niet-fiscale schuldvorderingen, van het verschuldigd zijn van het rolrecht in kennis te stellen conform artikel 3 van het KB *d.d.* 28.01.2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten en het houden van de registers in de griffie van de hoven en rechtbanken.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare buitengewone terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **9bis KAMER**, zitting houdende in burgerlijke zaken, van **17 november 2021**.

Aanwezig:

, raadsheer wn. voorzitter,
, griffier.

A. COE...

